

Меропа. — Кой! той въ ръцетъ ви?

Полифонть. — Да Господжо, и азъ ся надѣвамъ да можа да открия отъ него тая тайна.

Меропа. — (на странѣ.) Ахъ варварино!... (на полифонть) Той трѣба да бѣде спорѣдъ обѣщаніето ви на расположеніето ми. Върнете ми... (на странѣ) О Крѣвь! О сыне! каква честь ви готвятъ! (на полифонть) Господине, смили ся за

Полифонть. — Що е това що ви смутява? Той ще умрѣ.

Меропа. — Той?

Полифонть. — Смъртьтъ му може бы да ви утеши.

Меропа. — Ахъ! нѣка доди връхъ минутата за да го видя и да му кажа нещо.

Полифонть. — Ужастьтъ и нежностьтъ които ся явяватъ въ лицето ви, правятъ щото сърдцето ми да трипери отъ страхъ и щото душата ми да ся съмнѣва. Нѣ нѣка ви ся открия и изясня по ясно. Трѣба щото душата ви да е подбудена отъ нѣкое ново неблагодаріе. Кажими, кой е този старецъ който прѣди малко бѣше тука? Защо ся крие отъ мене? и какво ви каза?

Меропа. — Ахъ! Господине, едвамъ връхъ